

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 17SaZ/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0725101332
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šmahovská
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:0725101332.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Šmahovskou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. X. XXXXXXXX XXXX, štátna príslušnosť: C. D. B., cestovný doklad (cudzinecký pas SVK) číslo: E., prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na adrese v F., G. XXX/X, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného: Consilior Iuris s.r.o. so sídlom Radlinského 51, 811 07 Bratislava, IČO: 47 231 157, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava, so sídlom Regrútska 4, 812 72 Bratislava, v konaní o správnej žalobe o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. H./XXXX-XX zo dňa 25. augusta 2025 vo veci zaistenia, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného č. H./XXXX-XX zo dňa 25. augusta 2025, ktorým bol žalobca A. B., narodený X. XXXXXXXX XXXX, štátna príslušnosť: C. D. B., cestovný doklad (cudzinecký pas SVK) číslo: E., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, dňom 25. augusta 2025 zaistený na čas do 25. septembra 2025 z r u š u j e .

II. Žalovanému n a r i a d ť u j e žalobcu bezodkladne zo zaistenia prepustiť.

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania a zhrnutie rozhodnutia o zaistení

1. Rozhodnutím č. H./XXXX-XX zo dňa 25. augusta 2025 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný zaistil žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), a to z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov bola žalobcovi stanovená dĺžka doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 25. septembra 2025.

2. Žalovaný svoje rozhodnutie založil na zisteniach, že dňa 4. októbra 2024 (správne malo byť 22. augusta 2025 – pozn. správneho súdu) bol správny orgán oboznámený s utajovanou písomnosťou č. I./XX-X-XX-XX/XXXX-X, pôvodcom ktorej je Slovenská informačná služba (ďalej aj len „SIS“). Oboznámenie s predmetnou písomnosťou je evidované v spisovom materiáli účastníka konania pod č. H./XXXX-XX. Na základe oboznámenia s písomnosťou, nadobudol správny orgán podozrenie, že účastník konania ohrozuje bezpečnosť štátu. Z dôvodu reálnej hrozby pre bezpečnosť štátu Slovenskej republiky, ktorá je uvedená v utajovanej písomnosti, má správny orgán za to, že ponechaním účastníka konania na slobode, resp. umožnením jeho svojvoľného pohybu, by prišlo k ohrozeniu

záujmov Slovenskej republiky, teda ochrany bezpečnosti štátu. Skonštatoval, že nevyhodnotil svojvoľne ohrozenie bezpečnosti štátu. V uvedenom prípade koná na základe stanoviska Slovenskej informačnej služby, s ktorým bol oboznámený. Slovenská informačná služba v rozsahu svojej pôsobnosti a v rozsahu svojich oprávnení získava a zákonom ustanoveným príjmom poskytuje informácie o najzávažnejších ohrozeniach ústavného zriadenia, vnútorného poriadku a bezpečnosti, ako aj informácie zamerané na ochranu zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu. Slovenská informačná služba sa podieľa na odvracaní bezpečnostných hrozieb proti Slovenskej republike, členským štátom EÚ a NATO, ako aj na ochrane bezpečnosti medzinárodného spoločenstva. Slovenská informačná služba aktívne spolupracuje s partnerskými spravodajskými službami a medzinárodnými organizáciami.

3. Ďalej opísal skutkový stav, ktorý žalovaný zistil lustráciou v informačných systémoch policajného zboru, ako aj zo spisového materiálu vedenom na správnom orgáne:

- žalobca dňa 30. decembra 2010 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, ktorý mu bol dňa 28. júna 2011 zamietnutý a zároveň mu dňa 28. júna 2011 bola udelená doplnková ochrana
- následne žalobca periodicky žiadal o predĺženie doplnkovej ochrany, ktorá mu bola zakaždým schválená
- dňa 9. septembra 2024 žalobca opätovne podal žiadosť o predĺženie doplnkovej ochrany, ktorá mu bola dňa 9. januára 2025 zamietnutá
- dňa 7. februára 2025 žalobca podal voči rozhodnutiu Migračného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „MU SR“) správnu žalobu
- dňa 30. apríla 2025 Správny súd v Bratislave zrušil rozsudkom č. 16Saz/1/2025-49 rozhodnutie MU SR
- dňa 13. júna 2025 podal MU SR kasačnú sťažnosť proti rozsudku č. 16Saz//2025-49, o ktorej ešte najvyšší správny súd do dnešného dňa nerozhodol.

4. Dôvodil, že žalobca sa v zmysle zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“), aj naďalej považuje za žiadateľa o udelenie azylu/doplnkovej ochrany. Nakoľko bol správny orgán oboznámený s utajovanou písomnosťou, ktorá zakladá predpoklad ohrozenia bezpečnosti štátu, začal dňa 25. augusta 2025 konanie vo veci zaistenia žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Dňa 25. augusta 2025 bola so žalobcom spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania pred vydaním rozhodnutia o zaistení podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku vedená pod číslom H./XXX-XX, v ktorej sa žalobca ako účastník konania vyjadril k jeho príchodu na územie Slovenskej republiky ako aj k dĺžke doby zdržiavania sa na území schengenského priestoru. Žalobcovi bola daná v predmetnej zápisnici možnosť podľa § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení, aby sa vyjadril k jeho podkladom, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhol doplnenie, pričom žalobca sa k predloženým podkladom nechcel vyjadriť.

5. Na základe toho, že žalovaný bol oboznámený s utajovanou písomnosťou č. I.- XX/XX-X-XX-XX/ XXXX-X, ktorá hovorí o tom, že žalobca predstavuje bezpečnostné riziko a hrozbu pre bezpečnosť štátu, žalovaný bol toho názoru, že ponechanie žalobcu na slobode by bolo v rozpore so stanoviskom Slovenskej informačnej služby, teda orgánu príslušného na vyhodnotenie bezpečnostnej hrozby. Na základe uvedených skutočností mal žalovaný preukázané riziko úteku účastníka konania v zmysle definície podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

6. Žalovaný sa následne venoval odôvodneniu dĺžky doby zaistenia žalobcu v zmysle § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, ktorú stanovil do 25. septembra 2025. Poukázal, že počas uvedenej doby bude komunikovať s MU SR vo veci stavu konania o predĺžení doplnkovej ochrany. Následne po rozhodnutí súdu o podanej kasačnej sťažnosti voči rozhodnutiu o neposkytnutí doplnkovej ochrany, žalovaný bude postupovať v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa § 88a odseku 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu na dobu jeden mesiac, teda nerozhodol o maximálnej dĺžke zaistenia, ale podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov bude skúmať účel zaistenia a v prípade, že ďalšie zaistenie žalobcu bude neúčelné, bude zo zaistenia prepustený.

7. Vo vzťahu k možnosti uloženia alternatívy k zaisteniu s poukazom na § 89 ods. 1 písm. a) a b) a § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov uviedol, že v prípade žalobcu ide o žiadateľa o azyl, u ktorého je podozrenie, z ohrozenia bezpečnosti štátu, a preto žalovaný nerozhodol o jeho prepustení.

II. Žaloba a jej dôvody

8. Žalobca podal dňa 1. septembra 2025 včas správnu žalobu podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Alternatívne žiadal

zrušiť napadnuté rozhodnutie a učiť žalobcovi miernejšie donucovacie opatrenie podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, taktiež podľa jeho názoru žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, ako aj došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej [t.j. dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. d), e), a g) SSP].

9. Žalobca predovšetkým namietal, že mu nebolo umožnené resp. mu bolo odopreté sa oboznámiť s podstatnými dôvodmi uvedenými v písomnosti SIS, I./XX-X-XX-XX/XXXX-X a to tak žalobcovi ako aj jeho právnomu zástupcovi. Žalobca tak nemôže v konaní pred správnym orgánom procesne oponovať tvrdeniam pôvodcu utajovanej informácie (v danom prípade SIS) a žalovanému, že jeho ponechanie na slobode resp. umožnením jeho svojvoľného pohybu by prišlo k ohrozeniu záujmov Slovenskej republiky, teda ochrany bezpečnosti štátu a bolo preukázané riziko úteku účastníka konania. Zo samotného úradného záznamu vyhotoveného veliteľom žalovaného dňa 22. augusta 2025 nevyplýva, či písomnosť Slovenskej informačnej služby číslo I./XX-X-XX-XX/XXXX-X je utajovanou písomnosťou, je to uvedené len v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a nie je ani jasné, že ak je utajovaná, akému stupňu utajenia podlieha podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností.

10. Namietal, že táto nemožnosť oboznámiť sa s podstatnými dôvodmi uvedenými v písomnosti SIS a možnosť sa procesne brániť znamená porušenie základných procesných práv žalobcu a vzhľadom na rodinné väzby na Slovensku znamená aj jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a to v zmysle medzinárodných dohovorov o ľudských právach. Ani dôvod, že utajovaná písomnosť je utajená, tvoriaca kľúčový a v zásade jediný podklad rozhodnutia o zaistení, nevylučuje právo účastníka konania/jeho advokáta na oboznámenie sa s jej obsahom.

11. Bol toho názoru, že len strohé konštatovanie o existencii utajenej informácie, s ktorou navyše nebol žalobca oboznámený, bez akéhokoľvek vysporiadania sa s touto skutočnosťou, bez uvedenia zrozumiteľných dôvodov a správnej úvahy, ktorá žalovaného viedla k vyhodnoteniu dôkazov a k záveru, prečo nebolo možné využiť alternatívy zaistenia, spôsobuje arbitrárnosť, nezrozumiteľnosť, neodôvodnenosť a tým celkovú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, čo v konečnom dôsledku znamená, že nie je možné posúdiť ani jeho zákonnosť. Naopak situácia žalobcu, finančnými prostriedkami a rodinným zázemím na území SR, absolútne vylučuje postup zvolený správnym orgánom, ktorý ho navyše okrem všeobecných odvolávok sa na zákon o pobyte cudzincov, žiadnym spôsobom neodôvodnil vo vzťahu k vyhodnoteniu žalobcu ako nebezpečného pre bezpečnosť SR, nakoľko žalovaný vychádza výlučne zo stanoviska SIS.

12. Ďalej poukázal, že v konaní jednoznačne uviedol, že sa na území SR nachádza od roku 2011, kedy mu bola poskytnutá doplnková ochrana, nikdy nebol trestne stíhaný ani vypočúvaný v súvislosti s nelegálnou migráciou a nie je si vedomý žiadnych protiprávných konaní. Má tri maloleté deti na Slovensku, ktoré riadne vyživuje. Žije v usporiadanom vzťahu so svojou družkou, s ktorou majú spoločnú dcéru, bývajú v prenajatom byte a od počiatku pobytu na území SR vždy pracoval. Považoval za podstatné aj to, že nie je osobou nezákonne, opakovane, bez dokladu totožnosti, bez stotožnenia, poznania zdravotného stavu atď., migrujúcou po štátoch EÚ, u ktorej je vo väčšine prípadov takýto zásah nevyhnutný z dôvodu potreby mať ju k dispozícii práve pre výkon administratívneho vyhostenia, výkon trestu vyhostenia, príp. realizáciu Dublinského konania a pod., a absencia finančných prostriedkov a možnosti zabezpečenia ubytovania, využitie alternatívy zaistenia podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov v napadnutom rozhodnutí absentuje.

13. V súvislosti so spisovaním zápisnice pred vydaním napadnutého rozhodnutia bolo síce umožnené žalobcovi, aby sa vyjadril k jeho podkladom, ale nakoľko nebol oboznámený s dôvodmi, na základe čoho ho žalovaný považuje za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky a od akých konkrétnych skutočností odvodzuje žalovaný riziko úteku žalobcu, nemal sa ani k čomu vyjadriť a preto sa ani nevyjadril. Bol tiež toho názoru, že sa žalovaný neriadil viacerými ústavnými princípmi, lebo jeho rozhodnutie žiadnym spôsobom neodzrkadľuje reálny stav veci a je navyše porušujúce aj čl. 8 ods. 1,2 Dohovoru, pretože ním bolo zasiahnuté do súkromného a rodinného života žalobcu, u ktorého nejde o realizáciu návratovej operácie administratívneho vyhostenia, ale o následok, ktorý je založený na informácii Slovenskej informačnej služby, ktorej obsah nemal možnosť spoznať.

14. Vo vzťahu k oboznámeniu sa s podstatnými dôvodmi a skutočnosťami v správe SIS poukázal na rozhodovacie prax Súdneho dvora EÚ ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Rowe a Davis v. Spojené kráľovstvo, Fitt v. Spojené kráľovstvo, Jasper v. Spojené kráľovstvo, P. G. a J. H. v. Spojené kráľovstvo), z ktorej vyplýva, že aj keď právo na prístup k podkladom v spise nie je právom absolútnym a v správnom ako aj súdnom konaní môžu existovať protichodné záujmy, ktoré je potrebné vyvažovať

(ochrana národnej bezpečnosti) k právam cudzinca, obmedzenia možnosti procesnej ochrany cudzinca však nesmú zasiahnuť do samotnej podstaty práv chránených v článku I Protokolu č. 7 k Dohovoru. Ak teda dôjde k obmedzeniam, cudzincovi musí byť daná účinná možnosť predložiť dôvody proti správne rozhodnutiu, resp. musí byť chránený pred svojvôľou. Iba obmedzenia, ktoré budú riadne odôvodnené a dostatočne kompenzované, môžu obstáť (Muhammad a Muhammad proti Rumunsku, §§ 130 - 133; spolu s nadväzujúcou judikatúrou, napr. rozsudok ESLP z 9. marca 2021, Hassine proti Rumunsku, sťažnosť č. 36328/13). Hoci podľa okolností môže byť cudzincovi odoprené právo na prístup k utajeným materiálom, neznamená to, že mu správny orgán neoznámi vôbec nič. Správne orgány musia informovať cudzincov aspoň o podstate vznesených obvinení („substance of the accusations“, „la substance des reproches“, pozri Muhammad a Muhammad proti Rumunsku, § 151, porov. § 153 tamtiež). Rovnako judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok veľkej komory Súdneho dvora Európskej únie zo 4. júna 2013, ZZ proti Secretary of State for the Home Department, C-300/11) vyžaduje, aby cudzinec bol oboznámený aspoň s podstatou dôvodov (angl. „the essence of the grounds“, franc. „la substance des motifs“), na základe ktorých štát voči cudzincovi vykonal nejaké opatrenia, ako je napr. ukončenie pobytového titulu alebo odopretie vstupu. Záverom tiež poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19. októbra 2010.

III. Vyjadrenie žalovaného

15. Ku žalobe sa vyjadril žalovaný podaním zo 4. septembra 2025 (ktoré bolo správne súdu spolu so správnu žalobou a administratívnym spisom žalovaného doručené dňa 5. septembra 2025), v ktorom navrhol žalobu zamietnuť. Bol toho názoru, že zaistenie žalobcu je účelné. Zopakoval priebeh administratívneho konania ako aj dôvody napadnutého rozhodnutia. K žalobným námietkam uviedol, že v uvedenom prípade nemôže byť zverejnený obsah utajovanej písomnosti, a taktiež nemôže byť súčasťou spisového materiálu žalobcu, nakoľko táto písomnosť podlieha utajeniu. Zo zákona o ochrane utajovaných skutočností sa ňou môže oboznamovať len oprávnená osoba, ktorou je v uvedenom prípade veliteľ MJ PZ BA, ktorý je štatutárnym orgánom žalovaného. V zmysle § 10 ods. 1 ods. 3, § 31 ods. 1, § 34 ods. 2 zákona o ochrane utajovaných skutočností nie je možné aby bola utajovaná písomnosť sprístupnená žalobcovi alebo jeho splnomocnenému zástupcovi, keďže žalobca nespĺňa podmienku uvedenú § 10 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností tým, že nie je štátnym príslušníkom Slovenskej republiky. Právny zástupca taktiež nie je oprávnený sa oboznámiť s utajovanou písomnosťou, keďže taktiež nespĺňa podmienku oboznamovania sa utajovanými skutočnosťami v zmysle § 10 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností, keďže nie je osobou na to určenou. Určenou osobou by sa splnomocnený zástupca žalobcu stal v takom prípade, keby bol na to určený vedúcim, v tomto prípade, riaditeľom Slovenskej informačnej služby SIS, pred ktorým by zložil sľub mlčanlivosti. Žalovaný je teda vecne nepríslušný na to, aby žalobca alebo jeho splnomocnený zástupca boli oboznámení s utajovanou skutočnosťou, keďže v tomto prípade je na to príslušný riaditeľ SIS.

16. Ďalej žalovaný poukázal, že vzhľadom na skutočnosť, že SIS považuje žalobcu za osobu, ktorá svojím konaním môže ohrozovať bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok, rozhodol žalovaný o zaistení žalobcu, aby predišiel udržiavaniu stavu, ktorý deklaruje SIS vo svojom stanovisku. K predmetnému rozhodnutiu došlo až po dôkladnom oboznámení sa žalovaného s relevantnými informáciami týkajúce sa žalobcu. Žalovaný vychádzal z informácií, ktoré naznačovali, že žalobca môže predstavovať riziko pre verejný poriadok alebo bezpečnosť štátu. Žalovaný, ako orgán príslušný podľa § 125 zákona o pobyte cudzincov konal tak, aby bola zabezpečená ochrana verejného poriadku a bezpečnosti štátu. Na základe toho rozhodol o zaistení žalobcu a umiestnení do ÚPZC Medveďov. Zároveň žalovaný zdôraznil, že žalovaný konal na základe prezumpcie správnosti, ktorá vychádza z predpokladu, že informácie a stanoviská poskytnuté oprávnenými subjektmi, ako je v tomto prípade SIS sú pravdivé a relevantné. V súvislosti s touto problematikou je potrebné uviesť, že žalovaný nemá právomoc hodnotiť správnosť stanovisk SIS. V tomto prípade sa predpokladá ich objektívnosť a faktická správnosť, pokiaľ nie sú k dispozícii dostatočné dôvody na ich spochybnenie. Žalovaný nie je kompetentný skúmať odborné závery SIS, nakoľko nie je odborným orgánom v oblasti bezpečnosti, či spravodajskej činnosti a taktiež nemá prístup k informáciám a analýzám, ktoré má SIS k dispozícii. Na základe týchto skutočností žalovaný pri vydaní napadnutého rozhodnutia považoval podklady SIS za pravdivé a správne. Žalovaný v predmetnej veci nepostupoval a nevyhodnocoval svojvoľne konanie žalobcu. V danom konaní sa riadil a konal na základe stanoviska SIS, ktorá je zákonom ustanoveným orgánom s právomocou určovať a vyhodnocovať, kto predstavuje pre Slovenskú republiku bezpečnostné riziko a potenciálnu hrozbu pre štát. SIS v rozsahu svojej pôsobnosti a v rozsahu svojich oprávnení získava a zákonom ustanoveným príjemcom poskytuje informácie o najzávažnejších ohrozeniach ústavného zriadenia, vnútorného poriadku a bezpečnosti, ako aj informácie zamerané na ochranu zahraničnopolitických a

hospodárskych záujmov štátu. Slovenská informačná služba sa podieľa na odvracaní bezpečnostných hrozieb proti Slovenskej republike, členským štátom EU a NATO, ako aj na ochrane bezpečnosti medzinárodného spoločenstva.

17. Ďalej žalovaný poukázal, že nevyužil jednu z alternatív zaistenia, ktoré zákon o pobyte cudzincov explicitne vyjadruje, práve z dôvodu, že žalobca je žiadateľom o azyl u ktorého je podozrenie, z ohrozenia bezpečnosti štátu. Z uvedených dôvodov sa žalovaný rozhodol pre prísnejšie opatrenie, ktoré smeruje k ochrane verejného poriadku a bezpečnosti štátu. Uviedol tiež, že takéto rozhodnutie žalovaný vykonal aj na základe predošlých skutočností, ktoré boli zrejmé žalovanému. V prípade žalobcu nejde len o útek, resp. skrývanie sa v prípade ponechania na slobode. Žalobca môže vykonávať protiprávnu činnosť aj za dodržania podmienok určených v § 23a zákona o azyle. Hoc sa môže javiť, že žalobca dodržiava uložené povinnosti a nemá v úmysle opustiť územie Slovenskej republiky, avšak počas trvania vychádzky na základe priepustky má neobmedzený pohyb, počas ktorého môže vyvíjať aktivity, ktoré sú v rozpore so záujmami štátu.

18. Žalovaný záverom skonštatoval, že rozhodol o zaistení žalobcu do 25. septembra 2025, na dobu jedného mesiaca, teda nerozhodol o maximálnej dĺžke zaistenia a to z dôvodu, že žalovaný bude komunikovať s MU MV SR vo veci stavu konania o predĺžení doplnkovej ochrany a v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov bude žalovaný skúmať účel zaistenia a v prípade, že ďalšie zaistenie žalobcu bude neúčelne, bude zo zaistenia prepustený.

IV. Vybrané ustanovenia, z ktorých správny súd vychádzal

19. Podľa § 221 ods. 1 SSP žalobca sa môže správnou žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

20. Podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

21. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

22. Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

23. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

24. Podľa § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo rozhodnutia o zaistení policajný útvar umožní cudzincovi a zvolenému zástupcovi, ak je prítomný, aby sa vyjadril k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhol jeho doplnenie; na tento účel policajný útvar upovedomí zvoleného zástupcu o tejto možnosti.

25. Podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku

26. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

27. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

28. Podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

29. Podľa článku 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, osobná sloboda sa zaručuje.

30. Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V. Posúdenie veci správnym súdom

31. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] v konaní o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného vo veci zaistenia žalobcu, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného, a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná. O žalobe rozhodol podľa § 228 SSP na pojednávaní uskutočnenom dňa 16. septembra 2025 za prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a v neprítomnosti žalovaného za dodržania podmienok podľa § 114 SSP.

32. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu zotrval na tvrdeniach prezentovaných v správnej žalobe ako aj na žalobnom návrhu.

33. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. H./XXXX-XX zo dňa 25. augusta 2025, ktorým bol žalobca dňom 25. augusta 2025 zaistený podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, a to pre potrebnosť z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 25. septembra 2025.

34. Nebolo sporným a tiež aj vyplýva z obsahu spisu, že žalobca je v súčasnosti žiadateľom o azyl (doplnkovú ochranu). Na postavenie a práva žiadateľa o azyl sa vzťahuje príslušný medzinárodný azylový režim a azylový režim spoločenstva, najmä Ženevský dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951 a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu. Zaistenie žiadateľa o azyl musí byť v každom prípade opodstatnené a odôvodnené s ohľadom na konkrétne podmienky, ktoré sú stanovené príslušnými právnymi normami v oblasti azylu.

35. Správny súd úvodom vzhľadom na predmet tohto súdneho konania poukazuje tiež na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 398/2020 zo dňa 10. novembra 2020, ktorý v tomto náleze uviedol: „Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že čl. 5 dohovoru uchováva základné ľudské právo, a to ochranu jednotlivca pred svojvoľnými zásahmi štátu do jeho práva na slobodu (rozsudok Veľkej komory vo veci Saadi proti Spojenému kráľovstvu z 29. 1. 2008, bod 63). Každé pozbavenie slobody musí spadať pod niektorú z výnimiek uvedených v čl. 5 ods. 1 písm. a) až f) a musí byť „zákonné“. Kde ide o „zákonnosť“ zadržania vrátane otázky, či „konanie ustanovené zákonom“ bolo dodržané, dohovor odkazuje hlavne na vnútroštátne právo a stanovuje povinnosť dodržat' hmotné a procesné pravidlá vnútroštátneho práva (Saadi proti Spojenému kráľovstvu, bod 73). V tomto kontexte je relevantná aj „kvalita“ právnej úpravy v tom zmysle, že vnútroštátne právo umožňujúce pozbavenie slobody musí byť dostatočne prístupné, určité a predvídateľné pri jeho aplikácii tak, aby sa predišlo nebezpečenstvu svojvôle (rozsudok Veľkej komory vo veci Mooren proti Nemecku z 9. 7. 2009, bod 76). Dodržanie vnútroštátneho práva však nepostačuje, čl. 5 ods. 1 dohovoru navyše vyžaduje, aby každé pozbavenie slobody bolo v súlade s jeho účelom, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvoľnou. Základnou zásadou je, že žiadne zadržanie, ktoré je svojvoľné, nemôže byť v súlade s čl. 5 ods. 1 a pojem „svojvôle“ v čl. 5 ods. 1 presahuje nesúlad s vnútroštátnym právom, a tak pozbavenie slobody môže byť zákonné v zmysle domáceho práva, ale stále svojvoľné, a teda v rozpore s dohovorom. Vychádzajúc z rozhodnutí ESLP, pojem svojvôle v kontexte s čl. 5 sa do určitej miery mení v závislosti od toho, o aký druh zadržania ide (Saadi proti Spojenému kráľovstvu, body 67, 68). Zákaz svojvôle sa aplikuje aj pri pozbavení slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru (Saadi proti Spojenému kráľovstvu, bod 73). Európsky súd pre ľudské práva neposkytol komplexnú definíciu toho, ktoré konanie príslušných orgánov môže predstavovať „svojvôle“ pre účely čl. 5 ods. 1, kľúčové princípy rozvinul v jednotlivých rozhodnutiach (Mooren proti Nemecku, bod 77). Jedným takým všeobecným princípom vytvoreným judikatúrou ESLP je, že zadržanie bude arbitrárne v prípade, ak napriek dodržaniu litery vnútroštátneho zákona bol prítomný prvok úmyselne zlého konania (konania v zlej viere) alebo podvodného (klamlivého) konania zo strany príslušných orgánov (Mooren proti Nemecku, bod 78).“

36. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného, a to konkrétne z úradného záznamu z 22. augusta 2025 správny súd zistil, že dňa 18. augusta 2025 bola Slovenskou informačnou službou spracovaná písomnosť pod číslom I./XX-X-XX-XX/XXXX-X, k osobe žalobcu. Z obsahu tejto písomnosti má vyplývať, že žalobca predstavuje bezpečnostné riziko pre Slovenskú republiku. Veliteľ Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava, bol oboznámený s utajovanou písomnosťou dňa 22. augusta 2025. Iné bližšie informácie uvedený úradný záznam z 22. augusta 2025 neobsahuje. Na základe tejto skutočnosti

bol následne žalobca zaistený. Ako vyplýva z obsahu napadnutého rozhodnutia, dôvod zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, a teda potrebnosť z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu žalovaný odôvodnil tým, že dňa 4. októbra 2024 (správne malo byť 22. augusta 2025) bol oboznámený s utajovanou písomnosťou č. I./XX-X-XX-XX/XXXX-X, pôvodcom ktorej je Slovenská informačná služba. Oboznámenie s predmetnou písomnosťou je evidované v spisovom materiáli účastníka konania pod č. H./XXXX-XX. Na základe oboznámenia sa s písomnosťou, nadobudol žalovaný podozrenie, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu. Z dôvodu reálnej hrozby pre bezpečnosť štátu Slovenskej republiky, ktorá je uvedená v utajovanej písomnosti, dospel žalovaný k záveru, že ponechaním žalobcu na slobode, resp. umožnením jeho svojvoľného pohybu, by prišlo k ohrozeniu záujmov Slovenskej republiky, teda ochrany bezpečnosti štátu. Ďalej tiež žalovaný skonštatoval, že na základe toho, že bol oboznámený s utajovanou písomnosťou č. I.- XX/XX-X-XX-XX/XXXX-X, ktorá hovorí o tom, že žalobca predstavuje bezpečnostné riziko a hrozbu pre bezpečnosť štátu, má za to, že ponechanie žalobcu na slobode by bolo v rozpore so stanoviskom Slovenskej informačnej služby, teda orgánu príslušného na vyhodnotenie bezpečnostnej hrozby. Na základe uvedených skutočností mal žalovaný preukázané riziko úteku žalobcu v zmysle definície podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

37. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 398/2020 z 10. novembra 2020 (body 77 a 78) vyplýva, že „konanie vedené podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru pred súdom preskúmajúcim sťažnosť proti zadržaniu musí byť kontradiktórne a stále musí zabezpečovať „rovnosť zbraní“ medzi stranami, prokurátorom (žalobcom) a zadržanou osobou (Mooren proti Nemecku, bod 124). 78. Obdobne ústavný súd v kontexte efektívneho uplatňovania práva na súdnu ochranu v správnom súdnictve uviedol, že dotknutá osoba má mať možnosť vyžadovať od príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) sprístupnenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ jeho rozhodnutia podľa napadnutej právnej úpravy, a tak so znalosťou veci posúdiť, či je pre ňu užitočné obrátiť sa s príslušným návrhom na súd. Iba tak sa z hľadiska dotknutej osoby môže vylúčiť svojvoľa alebo iný ústavne neudržateľný postup príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) pri napĺňaní účelu napadnutej právnej úpravy vo vzťahu k dotknutej osobe (PL. ÚS 18/2016). Ochrana utajovaných skutočností odôvodňuje voľbu takých postupov a úkonov príslušných orgánov verejnej moci, ktorých preskúmateľnosť je obmedzená. Obmedzenie tejto preskúmateľnosti však nesmie viesť k tomu, aby sa dotknutá osoba nedozvedela aspoň základné informácie o tom, prečo predstavuje hrozbu pre bezpečnostný záujem Slovenskej republiky (m. m. PL. ÚS 15/03).“

38. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného a v kontexte citovaného nálezu ústavného súdu sp. zn. IV.ÚS 398/2020 z 10. novembra 2020 možno konštatovať, že žalovaný vo svojom rozhodnutí nevymedzil podstatu dôvodov, ktoré tvorili základ rozhodnutia o zaistení, a neuviedol ani základné informácie, ktoré by umožnili žalobcovi náležite sa brániť proti rozhodnutiu o zaistení a primerane argumentovať v rámci súdneho preskúmania rozhodnutia žalovaného, lebo obyčajný odkaz na utajovanú písomnosť SIS nie je dôvod dostačujúci. Rozhodnutie žalovaného – na základe ktorého bol žalobca zaistený – je preto potrebné považovať za arbitrárne (svojvoľné) pre úplnú absenciu dôvodov. Žalobca by za daného stavu ani pred správnym súdom nemal vytvorený taký prístup k súdu, aby konanie malo aspoň základné prvky kontradiktórnosti a aby mal základnú možnosť argumentovať a vyjadriť sa k dôvodom svojho zaistenia, keďže žalobca nebol doposiaľ informovaný ani len o podstate dôvodov, na základe ktorých bol zaistený (pozri tiež bod 81 nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 398/2020 z 10. novembra 2020). Žalovaný tiež tým, že v rámci administratívneho konania nesprístupnil ani podstatu obsahu podkladov, na základe ktorých bolo následne rozhodnuté o zaistení, a ku ktorým by sa mohol následne žalobca vyjadriť, podstatne porušil ustanovenia o konaní, najmä § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov (najmä právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia o zaistení), čo mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia o zaistení.

39. Správny súd rovnako nepovažuje za dostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k nepristúpeniu uloženia alternatívy zaistenia, keď žalovaný len skonštatoval, že nakoľko ide o žiadateľa o azyl, u ktorého je podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu, správny orgán nerozhodol o prepustení žalobcu. K uvedenému konštatovaniu sa žiada uviesť, že z návetia samotného §88a ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že aj vo vzťahu k dôvodu zaistenia žiadateľa o azyl podľa písm. d) uvedeného ustanovenia, ktoré bolo uplatnené vo vzťahu k žalobcovi, je potrebné skúmať, či na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky. Zo zákona o pobyte cudzincov totiž nevyplýva vo vzťahu k uvedenému dôvodu zaistenia žiadna výnimka v súvislosti s využitím inštitútu zaistenia ako prostriedku ultima ratio, a teda žalovaný nemôže nevyužitie alternatív zaistenia odôvodniť samotným dôvodom zaistenia.

40. Vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované ani v správnom súdnom konaní, lebo súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať, resp. absentujúce argumenty žalovaného nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť žalovaný, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmavacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 6. februára 2015 sp. zn. 1 SŽa/5/20215).

41. Podľa článku 9 ods. 3 piatej vety Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu dotknutý žiadateľ musí byť bezodkladne prepustený, ak je podľa súdneho preskúmania jeho zaistenie nezákonné. Obdobne Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že čl. 5 ods. 4 dohovoru «predstavuje lex specialis vo vzťahu k všeobecným požiadavkám článku 13. Dáva právo osobám pozbaveným slobody zatknutím alebo iným spôsobom podať návrh na konanie, v ktorom sa rozhodne o procesných a hmotnoprávných podmienkach, ktoré sú pre „zákonnosť“ ich pozbavenia slobody nevyhnutné. „Súd“ uskutočňujúci prieskum musí mať viac ako poradnú funkciu, musí mať právomoc „rozhodnúť“ o „zákonnosti“ pozbavenia slobody a nariadiť prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.» (rozsudok vo veci Buishvili proti Českej republike z 25. októbra 2012, bod 38). Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie o zaistení považoval správny súd za nezákonné, a teda takým je následne aj samotné zaistenie žalobcu, bolo následne potrebné rozhodnúť aj o nariadení bezodkladného prepustenia žalobcu zo zaistenia podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP.

42. Na základe vyššie uvedených dôvodov správny súd zrušil napadnuté rozhodnutie podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. d), g) SSP a zároveň nariadil žalovanému bezodkladne prepustiť žalobcu zo zaistenia.

43. O trovách konania žalobcu rozhodol v zmysle § 167 SSP s poukazom na výsledok konania a žalobcovi, ktorý mal plný úspech v konaní, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O ich výške rozhodne podľa § 175 ods. 2 SSP po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote sedem dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia [§ 446 ods. 2 písm. d) SSP].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti vo veciach zaistenia nemusí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 2 písm. b) SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa nemusia byť spísané advokátom.